

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 18 november 2010 in zaak nr. 09/41370 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 november 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste, tweede en derde grief betoogt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling een rechtstreeks beroep kan doen op artikel 17, vierde lid, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, (PB L 326/13; hierna: de richtlijn). Daartoe betoogt hij dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 17, vierde lid, van de richtlijn niet volledig is geïmplementeerd in de nationale regelgeving. Weliswaar is niet de letterlijke tekst van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn in nationale regelgeving opgenomen, maar de procedurele waarborgen die voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling voortvloeien uit voormelde bepaling worden beschermd door artikel 3:2 van de Awb, waarin artikel 17, vierde lid, van de richtlijn is geïmplementeerd, aldus de minister.

2.2.1. Volgens artikel 17, vierde lid, van de richtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) als een niet-begeleide minderjarige persoonlijk wordt gehoord over zijn asielverzoek zoals bedoeld in artikel 12, 13 en 14, dat onderhoud afgenomen wordt door een persoon die de nodige kennis heeft van de bijzondere behoeften van minderjarigen;

b) een ambtenaar die beschikt over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen de beslissing van de

beslissingsautoriteit met betrekking tot het asielverzoek van een niet-begeleide minderjarige voorbereidt.

2.2.2. Volgens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (onder meer het arrest van 20 oktober 2005, nr. C-6/04, Commissie/Verenigd Koninkrijk, punten 21 en 22; www.curia.europa.eu) vereist de omzetting in nationaal recht van een richtlijn niet noodzakelijkerwijze dat de inhoud ervan formeel en letterlijk wordt overgenomen in een uitdrukkelijke en specifieke wettelijke bepaling. Afhankelijk van de inhoud van de richtlijnbeepaling kan een algemene juridische context volstaan, wanneer deze daadwerkelijk de volledige toepassing van de richtlijn op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze verzekert. In dit verband moet in elk concreet geval de aard worden vastgesteld van de in de richtlijn opgenomen bepaling waarop het beroep wegens niet-nakoming betrekking heeft, om vast te stellen hoe ver de omzettingplicht van de lidstaten gaat.

2.2.3. Het enkele feit dat artikel 17, vierde lid, van de richtlijn niet is omgezet in een nationale bepaling waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de bijzondere behoeften van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kan - anders dan de rechtbank heeft overwogen - dan ook niet reeds daarom leiden tot het oordeel dat voormelde bepaling niet volledig in de Nederlandse rechtsorde is geïmplementeerd.

2.2.4. De minister stelt zich op het standpunt dat door middel van de implementatie van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn in artikel 3:2 van de Awb daadwerkelijk de volledige toepassing van deze bepaling is verzekerd. Al zijn hoor- en beslismedewerkers zijn voldoende opgeleid om vreemdelingen in het algemeen en minderjarige vreemdelingen in het bijzonder te horen en vervolgens te beslissen op hun asielaanvragen. Indien in een concreet geval mocht blijken dat een contactambtenaar niet beschikt over voldoende kennis, kan de desbetreffende vreemdeling dat in het kader van artikel 3:2 van de Awb in rechte aan de orde stellen. Dat daarnaast in paragraaf C14/3.2. van de Vreemdelingencirculaire 2000 specifiek beleid is neergelegd voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen die jonger zijn dan twaalf jaar, kan niet de conclusie rechtvaardigen dat voor minderjarigen ouder dan twaalf jaar de procedurele waarborgen niet worden nageleefd, aldus de minister.

2.2.5 Op grond van artikel 3:2 van de Awb geldt voor de minister een algemene verplichting om bij de voorbereiding van een besluit op zorgvuldige wijze de nodige kennis te vergaren over de voor het nemen van het besluit relevante feiten en omstandigheden. Hierin ligt besloten dat de minister dient te beschikken over voldoende kennis om te kunnen beoordelen welke feiten en omstandigheden relevant zijn in het specifieke geval en op welke wijze de informatie op zorgvuldige wijze kan worden verkregen. In een geval als het onderhavige, waarin het besluit is gebaseerd op door een minderjarige aan de minister tijdens een gehoor verstrekte informatie, zal een besluit niet met de door artikel 3:2 van de Awb vereiste zorgvuldigheid zijn voorbereid, indien de minister zich bij dat gehoor en de waardering van daarbij verkregen

informatie geen rekenschap geeft van de minderjarigheid van de vreemdeling en de mate waarin die minderjarigheid al dan niet relevant is voor de eisen die aan de door de vreemdeling verstrekte informatie kunnen worden gesteld.

2.2.6. Artikel 17, vierde lid, van de richtlijn legt op de Staat weliswaar een algemene zorgplicht bij het horen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en het nemen van een beslissing op diens asielaanvraag rekening te houden met zijn bijzondere behoeften, maar voorziet niet in enige nadere invulling daarvan. Zo wordt niet gespecificeerd over welke kennis de desbetreffende ambtenaar dient te beschikken, dan wel of voor de ambtenaar specifieke opleidingseisen gelden, noch wordt toegelicht waaruit de bijzondere behoeften van - niet-begeleide - minderjarige vreemdelingen bestaan. Artikel 17, vierde lid, van de richtlijn kent aan een niet-begeleide minderjarige vreemdeling dan ook geen andere rechten en waarborgen toe dan waarin artikel 3:2 van de Awb reeds voorziet. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat artikel 17, vierde lid, van de richtlijn met artikel 3:2 van de Awb niet volledig is geïmplementeerd. Of de minister in een concreet geval bij het horen van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dan wel het nemen van het besluit op de asielaanvraag voldoende rekening heeft gehouden met de minderjarigheid, kan door de rechter binnen de door artikel 8:69 van de Awb getrokken grenzen zonder terughoudendheid worden getoetst. Nu de Staat derhalve heeft voldaan aan de verplichting artikel 17, vierde lid, van de richtlijn in het nationale recht te implementeren, wordt aan de vraag of deze bepaling zich al dan niet leent voor directe werking niet meer toegekomen.

2.2.7. De grieven slagen.

2.3. In de vierde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit het besluit van 16 oktober 2009 niet kan worden opgemaakt dat de ambtenaar die het besluit heeft voorbereid rekening heeft gehouden met de positie van de vreemdeling als zijnde een minderjarige. Daartoe heeft de rechtbank ten onrechte redengevend geacht dat de overwegingen in het besluit zich niet onderscheiden van overwegingen in besluiten van andere meerderjarige vreemdelingen, omdat aan de vreemdeling is tegengeworpen dat hij een eigen verantwoordelijkheid heeft in het onderbouwen van zijn identiteit en asielrelaas, en dat niet is gebleken dat bij de beoordeling van de verklaringen rekening is gehouden met zijn leeftijd, achtergrond en de mate van zijn ontwikkeling, aldus de minister.

2.3.1. De minister heeft zich in het besluit van 16 oktober 2009 en het daartoe ingelaste voornemen, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat aan de vreemdeling artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt tegengeworpen, omdat hem kan worden toegerekend dat hij zijn identiteitsbewijs in Afghanistan heeft achtergelaten, terwijl hij gelet op de door hem afgelegde verklaringen wel de gelegenheid had om dit mee te nemen. Verder heeft de minister vermeld dat rekening is gehouden met de leeftijd van de vreemdeling, die op het moment dat het nader gehoor heeft plaatsvonden 15 jaar oud was.

2.3.2. Het enkele feit dat in de overwegingen in het besluit niet tot uitdrukking is gebracht op welke wijze de minister bij de voorbereiding en het nemen ervan rekening heeft gehouden met de leeftijd van de vreemdeling, leidt niet reeds tot de conclusie dat de minister in strijd met artikel 3:2 van de Awb heeft gehandeld. Gelet op de door de minister gegeven motivering, zoals hiervoor in 2.3.1. vermeld, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat hij in dit geval niet de leeftijd en de bijzondere behoeften van de vreemdeling bij de beoordeling van diens verklaringen heeft betrokken. Of dat in voldoende mate is gebeurd, dient de rechtbank te toetsen aan de hand van de door de vreemdeling naar voren gebrachte beroepsgronden.

2.3.3. De grief slaagt.

2.3.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Nu de rechtbank niet is toegekomen aan een beoordeling van de door de vreemdeling in beroep naar voren gebrachte gronden die geen verband houden met de uit artikel 17, vierde lid, van de richtlijn voortvloeiende procedurele waarborgen, zal de Afdeling de zaak met toepassing van artikel 55, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 november 2010 in zaak nr. 09/41370;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug.
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

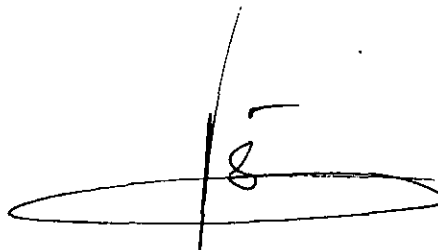
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 december 2011

284-643.

Verzonden: 8 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Novenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 09 / 41370

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 18 november 2010

In de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. B.P.A. Zwart, advocaat te Beverwijk,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voormalig de minister van Justitie, voormalig de
staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.J. Hakvoort, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 15 februari 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 16 oktober 2009 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit beroep ingesteld.
- 1.2 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 10 augustus 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst ten einde verweerder nader te laten reageren op de door eiser in beroep overgelegde stukken en aangevoerde gronden. Verweerder heeft bij brief van 31 augustus 2010 gereageerd. Eiser heeft bij brief van 17 september 2010 gereageerd. De rechtbank heeft vervolgens op 27 september 2010, met voorafgaande toestemming van partijen, het onderzoek gesloten zonder het houden van een nadere zitting.

2. Overwegingen

- 2.1 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser had een vriend, genaamd _____, die zich had bekeerd tot het christendom en die ook anderen probeerde te bekeren tot het christendom. Op een gegeven moment is om die reden vermoord in het dorp _____. De mensen uit dat dorp zijn naar eisers oom toegegaan en hebben gezegd dat _____ vermoord is. Ze hebben gezegd dat ze wisten dat elser veel met _____ omging en dat ook elser bekeerd zou zijn tot het christendom. Eisers oom heeft eiser naar aanleiding hiervan gewaarschuwd om zijn

zaaknummer: AWB 09/41370

2

land van herkomst te verlaten. Elser is nog twee dagen thuis gebleven en is vervolgens naar Kabul gegaan naar het huis van zijn moeder. Daar heeft hij een dag verbleven, vervolgens heeft elser zijn land van herkomst verlaten.

- 2.2 Verweerder heeft de aanvraag van elser afgewezen op de volgende gronden. Elser is toerekenbaar ongedocumenteerd inzake zijn identiteit en wordt derhalve artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) tegengeworpen. Het relaas mist positieve overtuigingskracht en is ongeloofwaardig. Elser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw.
- 2.3 In beroep voert elser hier in de eerste plaats tegen aan dat uit het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen niet blijkt dat elser is gehoord en het besluit is genomen door een medewerker van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) die de nodige kennis heeft van de bijzondere behoeften van minderjarigen en die daarbij rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van elser. Het besluit is in strijd met artikel 17 richtlijn 2005/85/EG (de Procedurerichtlijn) en is voorts niet zorgvuldig voorbereid.
- 2.4 De rechtbank ziet zich, gelet hierop, allereerst gesteld voor de vraag of het bestreden besluit in strijd is met artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn. Bij de beantwoording van deze vraag is het volgende van belang.
- 2.5 In artikel 1 Procedurerichtlijn is bepaald dat de richtlijn de vaststelling beoogt van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.
- 2.6 Ingevolge artikel 2, aanhef en onder h, Procedurerichtlijn wordt verstaan onder een niet-beg geleide minderjarige: een persoon jonger dan 18 jaar die zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht voor hem verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat; hieronder vallen minderjarigen die zonder begeleiding worden achtergelaten nadat zij op het grondgebied van een lidstaat zijn aangekomen.
- 2.7 Ingevolge artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat:
 - a. als een niet-beg geleide minderjarige persoonlijk wordt gehoord over zijn asielverzoek zoals bedoeld in de artikelen 12, 13 en 14, dat onderhoud afgenomen wordt door een persoon die de nodige kennis heeft van de bijzondere behoeften van minderjarigen;
 - b. een ambtenaar die beschikt over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen de beslissing van de beslissingsautoriteit met betrekking tot het asielverzoek van een niet-beg geleide minderjarige voorbereidt.
- 2.8 Ingevolge artikel 43 van de Procedurerichtlijn, voor zover hier van belang, doen de lidstaten de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden die nodig zijn om uiterlijk op 1 december 2007 aan deze richtlijn te voldoen.
- 2.9 Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 43 Procedurerichtlijn is bij Wet van 15 november 2007 (Stbl. 2007, 450), de Vreemdelingenwet 2000 gewijzigd, bij Koninklijk Besluit van 29 november 2007 (Stbl. 2007, 484) het Vreemdelingenbesluit 2000 gewijzigd en heeft verweerder bij regeling van 7 december 2007 (Stcrt. 11

zaaknummer: AWB 09/41370

3

december 2007, nr. 240, p. 9) het Voorschrift Vreemdelingen 2000 gewijzigd. Deze wijzigingen zijn in werking getreden op 18 december 2007.

Op de bij de Nota van Toelichting op voornoemd Koninklijk Besluit gevoegde transponeringstabel is als uitwerking van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn in het Nederlandse recht artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht (Awb) vermeld.

- 2.10 In paragraaf C13/3.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is, voor zover hier van belang, bepaald dat het horen van alleenstaande minderjarige asielzoekers jonger dan twaalf jaar dient te geschieden door speciaal daarvoor aangewezen en opgeleide ambtenaren van de IND.
- 2.11 Blijkens de tekst van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn roept deze bepaling een verplichting voor de lidstaten in het leven. Anders dan verweerder in zijn reactie van 31 augustus 2010 heeft aangegeven, is de bepaling naar het oordeel van de rechtbank, gelet op de tekst ervan, onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig en elders kan hier derhalve een rechtstreeks beroep op doen, indien gecoördeld moet worden dat deze bepaling niet of niet volledig, dan wel onjuist, is geïmplementeerd in het nationale recht.
- 2.12 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de bepaling van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn is geïmplementeerd in artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht (Awb) en dat in het beleid is opgenomen dat met de specifieke belangen van minderjarigen rekening dient te worden gehouden bij de behandeling van hun asielaanvragen.
- 2.13 In artikel 3:2 Awb is bepaald dat het bestuursorgaan bij de voorbereiding van een besluit de nodige kennis vergaart omtrent de relevante feiten en af te wegen belangen.
- 2.14 De rechtbank stelt voorop dat ingevolge artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (voorheen artikel 249, derde alinea van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap) een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat, maar dat het aan de lidstaten overgelaten wordt de vorm en middelen te kiezen om dit resultaat te bereiken. Dat resultaat moet echter zodanig zijn dat aan de bedoeling van de richtlijn recht wordt gedaan en deze niet van zijn effect wordt beroofd. Uit jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) volgt dat voor de omzetting van een richtlijn in intern recht niet noodzakelijkerwijze vereist is, dat de bepalingen ervan formeel en letterlijk in een uitdrukkelijke, specifieke wettelijke bepaling worden overgenomen, en kan naar gelang de inhoud van de richtlijn een algemene juridische context daartoe voldoende zijn, wanneer deze daadwerkelijk de volledige toepassing van de richtlijn op voldoende bepaalde en duidelijke wijze verzekert, zodat, ingeval de richtlijn rechten voor particulieren in het leven beroept te roepen, de begunstigden al hun rechten kunnen kennen en ze zonodig voor de nationale rechterlijke instanties kunnen doen gelden. (Bronnen: "Grondlijnen van Europees Recht", R. Barents en L.J. Brinkhorst, 11^e herziene druk, 2003, bl. 162 o.v. en "Europees recht in hoofdlijnen", Prof. Dr. Koen Lenaerts en Prof. Dr. Piet van Nuffel, 4^e herziene uitgave, 2008, bl. 462 o.v.).
- 2.15 Naar het oordeel van de rechtbank is de in artikel 3:2 Awb vervatte zorgvuldigheidsnorm te algemeen van aard om, zonder dat deze nader is uitgewerkt in beleid, daarin het concrete voorschrift van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn geïmplementeerd te achten. Laatsgenoemd voorschrift strekt ertoe te waarborgen dat

zaaknummer: AWB 09 / 41370

4

bij het horen van een alleenstaande minderjarige vreemdeling alsmede bij het nemen van een beslissing op zijn asielaanvraag rekening wordt gehouden met diens kwetsbare positie. In dit verband komt betekenis toe aan overweging 14 in de preambule bij de Procedurerichtlijn, waarin is opgenomen dat voor alleenstaande minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen moeten worden vastgelegd. Nu artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn rechten in het leven roept voor alleenstaande minderjarigen vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend, zullen deze rechten voor betrokkenen kenbaar moeten zijn, zodat die rechten, indien nodig, tegenover de Nederlandse rechter kunnen worden ingeroepen. Artikel 3:2 Awb voldoet hier niet aan.

- 2.16 De verwijzing van verweerder naar niet nader genoemd beleid kan aan het vorenstaande niet af doen. Daargelaten dat verweerder niet heeft aangegeven waar dit beleid is opgenomen, is met de algemeen geformuleerde beleidsregel, dat bij de behandeling van asielaanvragen van minderjarigen rekening wordt gehouden met hun specifieke belangen, niet op een kenbare wijze weergegeven welke specifieke procedurele waarborgen in dit kader zijn getroffen.
- 2.17 Verweerders standpunt in zijn brief van 31 augustus 2010 dat, voor zover artikel 17 Procedurerichtlijn niet op juiste wijze is geïmplementeerd, geldt dat de interne organisatie van verweerder in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 17 Procedurerichtlijn, omdat veel aandacht wordt besteed aan het beslissen op aanvragen van minderjarige vreemdelingen, leidt evenmin tot een ander oordeel. Zoals uit het bovenstaande volgt, dienen procedurele waarborgen als genoemd in artikel 17 Procedurerichtlijn kenbaar te zijn en daarvan is in het onderhavige geval geen sprake.
- 2.18 Nu artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn, geen onderscheid maakt tussen alleenstaande minderjarige vreemdelingen jonger dan 12 jaar en alleenstaande minderjarige vreemdelingen ouder dan 12 jaar en verweerder in zijn beleid, ter uitwerking van artikel 3:2 Awb, alleen procedurele waarborgen heeft vastgelegd met betrekking tot het horen van eerstgenoemde categorie minderjarige vreemdelingen, is artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn niet volledig geïmplementeerd in het nationale recht.
- 2.19 Gelet op het vorenstaande zal de rechtbank rechtstreeks aan artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn toetsen.
- 2.20 Het op elser betrekking hebbende rapport van nader gehoor heeft als titel "Rapport van nader gehoor 12 – 18 jaar". Gelet op hetgeen door verweerder is gesteld over de opleiding van de gehoormedewerker alsmede gelet op de inrichting en de inhoud van het nader gehoor, zoals dat uit voornoemd rapport naar voren komt, staat vast dat elser is gehoord door een gehoorambtenaar die is getraind in het horen van minderjarige vreemdelingen en die er blijk van heeft gegeven bij het horen van elser met diens kwetsbare positie als minderjarige rekening te hebben gehouden. Elser heeft dit ook niet langer betwist.
- 2.21 Vervolgens dient de vraag beantwoord te worden of het bestreden besluit is voorbereid door een ambtenaar die beschikt over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen.

zaaknummer: AWB 09 / 41370

5

- 2.22 In zijn schrijven van 31 augustus 2010 heeft verweerder meegedeeld dat de beslismedewerker in de onderhavige zaak speciale deskundigheid bezit op het gebied van minderjarige asielzoekers. Daaraan is toegevoegd: *Het betreft een senior medewerker met veel kennis van zaken. Daarnaast vindt een interne opleiding plaats waarbij veel aandacht wordt besteed aan het beslissen op de asielaanvragen van minderjarige asielzoekers. De beslismedewerker heeft een dergelijke interne opleiding gevolgd.*
- 2.23 De rechtbank is met elser van oordeel dat de omstandigheid dat de beslismedewerker een interne opleiding heeft gevolgd, waarbij aandacht is besteed aan het beslissen op de aanvragen van minderjarige asielzoekers, te weinig concreet is om daaruit af te kunnen leiden dat de beslismedewerker over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen beschikt.
- 2.24 Maar nog afgezien van het vorenstaande blijkt uit het bestreden besluit en het daarin herhaalde en ingelaste voornemen niet dat door de beslismedewerker met de positie van elser als minderjarige rekening is gehouden. De overwegingen van het bestreden besluit onderscheiden zich niet van die, welke in besluiten ten aanzien van meerderjarige asielzoekers worden gebruikt. Zo heeft verweerder onverkort zijn standpunt gehandhaafd dat elser toerekenbaar zijn taskera niet heeft overgelegd en dat zijn relaas positieve overtuigingskracht mist, daarbij overwegende dat ook een minderjarige een eigen verantwoordelijkheid heeft in het onderbouwen van zijn identiteit en asielrelaas. Het besluit geeft er geen blijk van dat bij de beoordeling van de toerekenbaarheid van het ontbreken van elser's taskera en bij de beoordeling van elser's overige verklaringen rekening is gehouden met zijn leeftijd, achtergrond en de mate van zijn ontwikkeling. Dit laatste is te meer van belang nu elser in de zienswijze onder meer heeft aangegeven dat hij, gelet op zijn jeugdige leeftijd, de relevantie van het meenemen van zijn taskera niet heeft ingezien en hij er op heeft gewezen dat verweerder bij de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van zijn relaas geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij nog jong is. De verwijzing van verweerder naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie onder meer uitspraken van 8 oktober 2002 (00204720/1), 26 augustus 2003 (200303048/1) en 29 december 2008 (200803191/1)) kan aan het vorenstaande niet afdoen. In die zaken betrof het besluiten van verweerder van vóór 1 december 2007, de datum waarop de implementatietermijn van de Procedurerichtlijn verstreek en bovendien was in die zaken op artikel 17, vierde lid, van de Procedurerichtlijn geen beroep gedaan.
- 2.25 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn.
- 2.26 De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking meer.
- 2.27 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die elser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Omdat aan elser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, wordt dit bedrag op grond van artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

zaaknummer: AWB 09 / 41370

6

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met in aanmerking van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevensittingsplaats Haarlem;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Greeuw, rechter, in tegenwoordigheid van mr. L.I. Siers, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 18 november 2010.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op: 18 NOV 2010

Coll: **Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eenkelend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 90120, 2500 GC Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 7105
Fax 070 779 5508

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging

mr. T. Nauta

070-779 5436

16 december 2010

0902.15.1015

(nieuwe zaak)

2

Hoger beroep en verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening van
de Minister voor Immigratie en Asiel

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

16 DEC 2010

ZAAKNR. 201012225

AAN: v3

BEHANDELD DO: PAR:

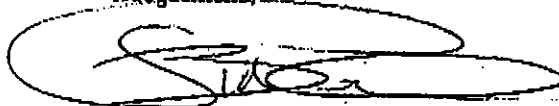
Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de
voorzieningenrechter's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 18 november
2010, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 09/41370

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de aangevallen uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te
nemen met inachtneming van de uitspraak, binnen zes weken na verzending van de
uitspraak. Zoals uit het hoger beroepschrift blijkt, kan de Minister zich niet met deze
uitspraak verenigen. Derhalve verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te
bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling
op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde
voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling
dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de
behandeling van het hoger beroep.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende
rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 DEC 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
De Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
van 18 november 2010
met kenmerk AWB 09/41370

Inzake:
met IND-kenmerk 0902.15.1015
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. E.P.A. Zwart
advocaat te (1940 AN) Beverwijk, postbus 592

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2501 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

Mw. mr. T. Nauta
(070) 779 5436

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem van 18 november 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 09/41370 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep van Mustafa Raisi (verder: verweerder) tegen het besluit van 16 oktober 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met in achtneming van de uitspraak binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 15 februari 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.

2.2 Bij besluit van 16 oktober 2009 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.

2.4 Bij de thans bestreden uitspraak is het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 16 oktober 2010 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Minister heeft vier grieven tegen de aangevallen uitspraak.

Grief 1

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 op pagina drie van de aangevallen uitspraak:

'Blijkens de tekst van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn roept deze bepaling een verplichting voor lidstaten in het leven. Anders dan verweerder in zijn reactie van 31 augustus 2010 heeft aangegeven, is de bepaling naar het oordeel van de rechtbank, geleet op de tekst ervan, onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig en kan elser hier een rechtstreeks beroep op doen, indien geoordeeld moet worden dat deze bepaling niet of niet volledig, dan wel onjuist, is geïmplementeerd in het nationale recht.'

Grief 2

3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.15 tot en met 2.19 op pagina drie en vier van de aangevallen uitspraak:

'2.15 Naar het oordeel van de rechtbank is de in artikel 3:2 Awb vervatte zorgvuldighedsnorm te algemeen van aard om, zonder dat deze nader is uitgewerkt in beleid, daarin het concrete voorschrift van artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn geïmplementeerd te achten. Laatstgenoemd voorschrift strekt ertoe te waarborgen dat bij het horen van een alleenstaande minderjarige vreemdeling alsmede bij het nemen van een beslissing op zijn asielaanvraag rekening wordt gehouden met diens kwetsbare positie. In dit verband komt betekenis toe aan overweging 14 in

de preambule bij de Procedurerichtlijn, waarin is opgenomen dat voor alleenstaande minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen moeten worden vastgelegd. Nu artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn rechten in het leven roept voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend, zullen deze rechten voor betrokkenen kenbaar moeten zijn, zodat die rechten, indien nodig, tegenover de Nederlandse rechter kunnen worden ingeroepen. Artikel 3:2 Awb voldoet hier niet aan.

2.16 De verwijzing van verweerder naar niet nader genoemd beleid kan aan het vorenstaande niet af doen. Daargelaten dat verweerder niet heeft aangegeven waar dit beleid is opgenomen, is met de algemeen geformuleerde beleidsregel, dat bij de behandeling van asielaanvragen van minderjarigen rekening wordt gehouden met hun specifieke belangen, niet op een kenbare wijze weergegeven welke specifieke procedurele waarborgen in dit kader zijn getroffen.

2.17 Verweerders standpunt in zijn brief van 31 augustus 2010 dat, voor zover artikel 17 Procedurerichtlijn niet op de juiste wijze is geïmplementeerd, geldt dat de interne organisatie van verweerder in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 17 Procedurerichtlijn, omdat veel aandacht wordt besteed aan het beslissen op aanvragen van minderjarige vreemdelingen, leidt evenmin tot een ander oordeel. Zoals uit het bovenstaande volgt, dienen procedurele waarborgen als genoemd in artikel 17 Procedurerichtlijn kenbaar te zijn en daarvan is in het onderhavige geval geen sprake.

2.18 Nu artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn, geen onderscheid maakt tussen alleenstaande minderjarige vreemdelingen jonger dan 12 jaar en alleenstaande minderjarige vreemdelingen ouder dan 12 jaar en verweerder in zijn beleid, ter uitwerking van artikel 3:2 Awb, alleen procedurele waarborgen heeft vastgelegd met betrekking tot het horen van de eerstgenoemde categorie minderjarige vreemdelingen, is artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn niet volledig geïmplementeerd in het nationale recht.

2.19 Gelet op het vorenstaande zal de rechtbank rechtstreeks aan artikel 17, vierde lid, Procedurerichtlijn toetsen.

Grief 3

- 3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.23 op pagina vijf van de aangevallen uitspraak:

2.23 De rechtbank is met eiser van oordeel dat de omstandigheid dat de beslismedewerker een interne opleiding heeft gevolgd, waarbij aandacht is besteed aan het beslissen op de aanvragen van minderjarige asielzoekers, te weinig concreet is om daaruit af te kunnen leiden dat de beslismedewerker over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen beschikt.

Grief 4

- 3.6 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.24 op pagina vijf van de aangevallen uitspraak:

2.24 Maar nog afgezien van het vorenstaande blijkt uit het bestreden besluit en het daarin herhaalde en ingelaste voornemen niet dat door de beslismedewerker met de positie van eiser als minderjarige rekening is gehouden. De overwegingen van het bestreden besluit onderscheiden zich niet van die, welke in besluiten ten aanzien van meerderjarige asielzoekers

worden gebruikt. Zo heeft verweerder onverkort zijn standpunt gehandhaafd dat elser toerekenbaar zijn taskera niet heeft overgelegd en dat zijn relaas positieve overtuigingskracht mist, daarbij overwegende dat ook een minderjarige een eigen verantwoordelijkheid heeft in het onderbouwen van zijn identiteit en asielrelaas. Het besluit geeft er geen blijk van dat bij de beoordeling van de toerekenbaarheid van het ontbreken van elser's taskera en bij de beoordeling van elser's overige verklaringen rekening is gehouden met zijn leeftijd, achtergrond en de mate van zijn ontwikkeling. Dit laatste is te meer van belang nu elser in de zienswijze onder meer heeft aangegeven dat hij, gelet op zijn jeugdige leeftijd, de relevantie van het meenemen van zijn taskera niet heeft ingezien en hij er op heeft gewezen dat verweerder bij de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van zijn relaas geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij nog jong is. De verwijzing van verweerder naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie onder meer uitspraken van 8 oktober 2002 (00204720/1), 26 augustus 2003 (200303048/1) en 29 december 2008 (200803191/1)) kan aan het vorenstaande niet afdoen. In die zaken betrof het besluiten van verweerder van vóór 1 december 2007, de datum waarop de implementatietermijn van de Procedurerichtlijn verstreek en bovendien was in die zaken op artikel 17, vierde lid, van de Procedurerichtlijn geen beroep gedaan.'

- 3.7 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.25 tot en met 2.27 op pagina vijf van de aangevallen uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven.

Ten aanzien van grief 1

- 4.1 De Minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat een rechtstreeks beroep op artikel 17, vierde lid, van de richtlijn 2005/85/BG (hierna: de richtlijn) mogelijk is, artikel 17, vierde lid, van de richtlijn onjuist is geïmplementeerd, de rechtbank ten onrechte zelf heeft getoetst aan voornoemd artikel, de opleiding van de beslismambtenaar belast met het beslissen in zaken van minderjarige alleenstaande asielzoekers te weinig concreet heeft geacht om te kunnen beslissen in zaken van minderjarige alleenstaande vreemdelingen en heeft geoordeeld dat uit het besluit van 16 oktober 2009 niet blijkt dat door de beslismedewerker rekening is gehouden met de positie van elser als minderjarige. Ter adstructie hiervan wijst de Minister op het volgende.
- 4.2 Uit de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie blijkt dat bepalingen uit een Europese richtlijn rechtstreekse werking kunnen hebben, voor zover deze bepaling *onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig* is. Een bepaling is onvoorwaardelijk als voor de toepassing geen nadere Europese of nationale regels noodzakelijk zijn. Een bepaling is voldoende nauwkeurig als deze zo geformuleerd is dat de lidstaten geen beoordelingsvrijheid wordt gelaten bij de omzetting en toepassing van de bepaling.

- 4.3 Artikel 17, vierde lid, van de richtlijn luidt:

Artikel 17

Waarborgen voor niet-begeleide minderjarigen

(...)

4. De lidstaten zorgen ervoor dat:

- a) als een niet-begeleide minderjarige persoonlijk wordt gehoord

over zijn asielverzoek zoals bedoeld in de artikelen 12, 13 en 14, dat onderhoud afgenomen wordt door een persoon die de nodige kennis heeft van de bijzondere behoeften van minderjarigen;
 b) een ambtenaar die beschikt over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen de beslissing van de beslissingsautoriteit met betrekking tot het asielverzoek van een niet-begeleide minderjarige voorbereidt.

(...)

- 4.4 Gelet op de formulering en inhoud van dit artikellid kan niet gesteld worden dat deze onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is. 'De nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarige' is een te algemene omschrijving die niet zonder meer kan worden toegepast en die ruimte laat voor nadere uitwerking door de lidstaten. Daarmee heeft de bepaling dan ook geen rechtstreekse werking. Dit heeft de rechtbank miskend.

Ten aanzien van grief 2

- 4.5 In rechtsoverweging 2.15 tot en met 2.19 oordeelt de rechtbank – kort samengevat – dat Nederland onjuist, althans onvolledig, de bepalingen van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn in de nationale wet- en regelgeving heeft geïmplementeerd. In het bijzonder stelt de rechtbank dat artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) onvoldoende concreet om zonder nadere uitwerking – al dan niet in beleid – het concrete voorschrift van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn geïmplementeerd te achten. Dit oordeel is onjuist en wel om de volgende redenen.
- 4.6 Niet in geschil is dat artikel 17, vierde lid, van de richtlijn niet letterlijk in de nationale wet- en regelgeving is geïmplementeerd, althans niet in die zin dat de letterlijke bewoording van die bepaling in nationale regels is opgenomen. Immers, het artikel behelst slechts een verplichting voor de Nederlandse Staat om ervoor te zorgen dat (contact)ambtenaren voldoende zijn opgeleid. Dit artikel is derhalve geschaard onder de zorgvuldigheidsnorm van artikel 3:2 van de Awb. De Nederlandse asiel-procedure, zoals neergelegd, in het beleid, is gericht op een zorgvuldige besluitvorming, zodat voldaan wordt aan het zorgvuldigheidsbeginsel en derhalve aan de in artikel 17, vierde lid, van de richtlijn voorgeschreven norm.
- 4.7 De Minister meent in zijn algemeenheid dat contactambtenaren voldoende zijn opgeleid om te horen en beschikken in zaken van alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Zou een contactambtenaar niet over voldoende kennis beschikken, dan zou zich dat naar het oordeel van de Minister in voorkomende gevallen ook vertalen in een motiveringsgebrek, dan wel een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beschikking, die om die redenen in rechte aan de orde kunnen worden gesteld. Dit betekent dat, hoewel dit niet expliciet in het gevoerde beleid is opgenomen, aan de vereisten van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn wordt voldaan. Nu, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen in aansluiting op de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie, voor de omzetting van een richtlijn niet is vereist dat de bepalingen ervan formeel en letterlijk in een uitdrukkelijke, specifieke wettelijke bepaling zijn opgenomen, doch het met de richtlijn beoogde resultaat is bereikt (zie rechtsoverweging 2.14) en dat resultaat onweersproken ook daadwerkelijk is, is het oordeel van de rechtbank ten aanzien van de implementatie van de richtlijn onjuist. Dat de Minister ervoor heeft gekozen om naast hetgeen door de richtlijn wordt voorgeschreven nadere procedurele voorschriften in het leven te roepen voor alleenstaande minderjarige asielzoekers jonger dan 12, kan niet de conclusie rechtvaardigen dat voor de overige groep minderjarigen de procedurele waarborgen niet worden nageleefd. De rechtbank heeft dit ten

onrechte miskend, althans ten onrechte bij haar oordeel betrokken.
Mitsdien ontbeert de uitspraak op dit punt deugdelijke motivering.

Ten aanzien van grief 3

- 4.8 Ten aanzien van rechtsoverweging 2.23 wijst de Minister allereerst op de eerste grief. Er van uitgaande dat van artikel 17, vierde lid, anders dan de rechtbank meent, geen rechtstreekse werking uitgaat, komt de rechtbank in dit opzicht ten onrechte tot het oordeel dat hetgeen de Minister heeft aangegeven onvoldoende concreet is. Juist omdat uit de norm niet meer duidelijk wordt dan dat een IND-ambtenaar de nodige kennis heeft van de bijzondere behoeften van minderjarigen en het verder aan de lidstaten wordt gelaten waar die nodige kennis uit bestaat, komt de rechtbank tot de onjuiste conclusie dat de mededeling zoals opgenomen in de brief van 31 augustus 2010 te weinig concreet is. De norm van artikel 17, vierde lid, zo er al rechtstreekse werking van uitgaat, laat naar het oordeel van de Minister juist ruimte aan de lidstaten om deze nader in te vullen. Zoals in onderdeel 4.7 van dit hoger beroepsschrift al is opgemerkt, meent de Minister dat alle contactambtenaren de nodige kennis hebben om asielverzoeken van alleenstaande minderjarigen te behandelen.
- 4.9 Nu uit de brief van 31 augustus 2010 bovendien specifiek naar voren komt om welke redenen de beslismedewerker geacht kan worden de nodige kennis te hebben als bedoeld in artikel 17, vierde lid van de Richtlijn is daarmee zonder meer voldaan aan hetgeen is opgenomen in die bepaling. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de door de betreffende contactambtenaar gevolgde opleiding waar in de brief 31 augustus 2010 aan wordt gerefereerd, specifiek ziet op het horen van minderjarige vreemdelingen. De Minister meent echter dat deze opleiding, waarbij onder meer wordt stilgestaan bij de ontwikkelingspsychologie en taalgebruik van kinderen, evenzeer onderstreept dat een contactambtenaar de nodige kennis heeft voor het nemen van beschikkingen. Bovendien heeft de medewerker nog een uitgebreide algemene beslisopleiding gevolgd, in welke opleiding in zijn algemeenheid ook ruimte is gereserveerd voor de positie van alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

Ten aanzien van grief 4

- 4.10 Ten onrechte oordeelt de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.24 van de aangevallen uitspraak dat het bestreden besluit er geen blijk van geeft dat de ambtenaar die de beslissing heeft voorbereid met de positie van verweerder rekening heeft gehouden.
- 4.11 Dat de gebruikte formuleringen in de bestreden beschikking vergelijkbaar zijn met de formuleringen welke gebruikt worden in beschikkingen ten aanzien van meerderjarige vreemdelingen kan geenszins tot de conclusie leiden dat bij de voorbereiding van de beschikking geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat verweerder een minderjarige alleenstaande asielzoeker is. Uit overweging 14 van de preambule bij de richtlijn vloeit voort dat – zakelijk weergegeven – de lidstaten in het kader van een asielprocedure van een minderjarige de belangen van het kind in acht dienen te nemen en ten aanzien van alleenstaande minderjarigen in het bijzonder specifieke procedurele waarborgen dienen vast te leggen. Deze procedurele bepalingen hebben geen betrekking op de motivering van de beschikking. Daarvoor zijn de bepalingen niet alleen onvoldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk, maar geldt tevens dat het procedurele vereisten betreft. Daaruit kan naar het oordeel van de Minister worden afgeleid dat artikel 17, vierde lid, van de Richtlijn niet ziet op de motivering van asielbeschikkingen en dat de verwijzing naar uw Afdelingsjurisprudentie (weergegeven in rechtsoverweging 2.24) ook na inwerkingtreding van de Richtlijn onverminderd opgaat.

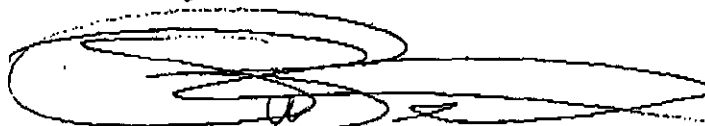
4.12 In rechtsoverweging 2.24 betreft de rechtbank de inhoud van de bestreden beschikking, te weten het tegenwerpen aan verweerder dat hij zijn taskera niet heeft overgelegd, alsmede dat het asielrelaas van verweerder positieve overtuigingskracht ontbeert, bij haar oordeel dat uit de bestreden beschikking niet blijkt dat rekenschap is gegeven van de minderjarigheid van verweerder. De rechtbank miskent hiermee dat artikel 17, vierde lid van de richtlijn ziet op procedurele aspecten en niet op de inhoud van beschikkingen. Het gaat immers, blijkens de tekst van genoemd artikel, om de kennis bij de voorbereider van de beschikking. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de inhoud van de beschikking aan speciale criteria, bijvoorbeeld ten aanzien van de gebruikte formuleringen, dan wel andere afwijzingsgronden dient te voldoen. Evenmin kan derhalve gesteld worden dat uit de inhoud van de beschikkingen blijkt dat niet wordt voldaan aan de bepaling van artikel 17, vierde lid, van de richtlijn. Voor zover genoemde bepaling al zou zien op de inhoud van beschikking dan geldt, naar de mening van de Minister, ook in dit opzicht dat voornoemde bepaling naar haar aard onvoldoende onvoorwaardelijk en nauwkeurig geformuleerd is om aan te nemen dat de bepaling rechtstreekse werking heeft.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 16 oktober 2009 ingestelde beroep.

's-Gravenhage, 16 december 2010

Gemachtigde

Mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag